

Сава Макъ

Майка

И баба Магда е гледала нѣкога тоя свѣтъ, както сега вие го гледате съ дветѣ си очи. Но това е било отдавна. Сега тя вече нищо не вижда. Опипва предѣ стѣпките си съ патеричка и върви по улицитѣ като сѣнка. Понѣкога я води едно русоглаво съ сини очи момченце, босичко. Ще я хване за ржка и ще запита:

— Кжде искашъ да те заведе, бабо?

— Да си живо, бабиното. Заведи ме къмъ школото.

Баба Магда обича да слуша разбърканата гълчава въ двора на училището. Тя знае, че тамъ играятъ деца. Когато слуша чуруликането на детскитѣ гласове, тя сякашъ чува и гласчетата на своитѣ момчета. Нѣкога и нейнитѣ деца сж играли въ тоя дворъ...

И баба Магда, събудила най-хубавитѣ спомени на своя животъ, както е приседнала на камъкъ до училищната ограда, тихо заплаква. Заплаква безъ гласъ и безъ сълзи. Ще приведе глава въ skutъ, ще сплете пръсти надъ поблѣллитѣ си коси, ще се свие. И така ще остане, докато русоглавото момченце или другъ нѣкой не я повика:

— Бабо Магдо, хайде да си ходимъ!